

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 404/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. A., M., zastúpeného advokátkou JUDr. J. V., H., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 39 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So/136/2011 z 29. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. A. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2012 doručená sťažnosť V. A., M. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 39 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 So/136/2011 z 29. marca 2012.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «Rozhodnutím právnej predchodkyne Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave č. 460 411 7640 zo dňa 11. 07. 1990 bol sťažovateľovi ako pracujúcemu v III. pracovnej kategórii priznaný invalidný dôchodok vo výške 2.307,-Sk vypočítaný vo výmere 67 % z priemerného mesačného zárobku (ďalej len „PMZ“) za roky 1989, 1988, 1987,1985,1982...

Na základe žiadosti sťažovateľa o prehodnotenie výšky invalidného dôchodku listom zo dňa 06. 07. 2009, Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave rozhodnutím č. 460 411 7640 zo dňa 2. novembra 2009... rozhodla tak, že sťažovateľovi od 8. 7. 2006 naďalej patrí invalidný dôchodok vo výške 8 945,-Sk mesačne.

Na základe odvolania podaného sťažovateľom proti vyššie uvedenému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 24. augusta 2010, sp. zn. 1Sd/35/2010-55 zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave č. 460 411 7640 zo dňa 2. 11. 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci na ďalšie konanie Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave rozhodnutím zo dňa 09. 11. 2010, č. 460 411 7640 0... rozhodla, že sťažovateľovi naďalej patrí od 8. júla 2006 invalidný dôchodok v sume 8 946,-Sk mesačne.

Toto rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave bolo sťažovateľovi doručené dňa 15. 11. 2010. Proti tomuto rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie na Krajskom súde v Prešove. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28. apríla 2011, č. k. 3Sd/105/2010-57 odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave potvrdil.

Na základe odvolania sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. apríla 2011, č. k. 3Sd/105/2010-57, Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 29. marca 2012, sp. zn. 9So/136/2011 ako odvolací súd rozhodol tak, že potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. apríla 2011, č. k. 3Sd/105/2010-57. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. marca 2012, sp. zn. 9So/136/2011 bol sťažovateľovi doručený dňa 07.05.2012.»

3. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej tvrdí: «Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. marca 2012, sp. zn. 9So/136/2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu

ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tým, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je arbitrárne z toho dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Prešove v preskúmvanej veci pri vykonávaní dokazovania neprihliadali na to, že v konaní vyšlo najavo, že na základe žiadosti podanej sťažovateľom o prehodnotenie invalidného dôchodku zo dňa 06. 07. 2010 (správne má byť 06. 07. 2009, pozn.), Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa vychádzala z nesprávne určeného priemerného mesačného zárobku, ktorý nezodpovedal mesačným priemerom hrubých zárobkov dosiahnutým v piatich zárobových najlepších kalendárnych rokoch sťažovateľa v rozhodnom období, v dôsledku čoho sťažovateľ poberal invalidný dôchodok v nižšej sume, ako mu podľa práva patrila.

Ide o porušenie ust. § 132 O. s. p., ktoré má za následok, že toto konanie je postihnuté vadou konania, ktorá má podstatný vplyv na rozhodnutie v preskúmvanej právnej veci.

Určenie výmery priemerného mesačného zárobku sťažovateľa vychádzajúcej z priemerného mesačného zárobku za roky 1989, 1988, 1987, 1985, 1982 pre účely rozhodnutia o výške invalidného dôchodku v roku 1990 bolo v rozpore s ust. § 1 ods. 3 a ust. § 12 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb.. Nezákonnosť postupu právnej predchodkyne Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave spočívala v tom, že pri stanovení PMZ, základom pre jeho určenie nebolo päť zárobových najlepších rokov sťažovateľa v rozhodujúcom období“.»

4. Sťažovateľ ďalej uviedol: „Z dôvodu dodatočného zistenia, že dávka invalidného dôchodku bola priznaná sťažovateľovi v nižšej sume, ako mu patrila, bez ohľadu na skutočnosť, že listom zo dňa 6. 7. 2009 sa domáhal zvýšenia dôchodku na základe novopreukázanej doby zamestnania a na právoplatnosť rozhodnutia o priznaní invalidného dôchodku z roku 1990, v konaní o zvýšení invalidného dôchodku, Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave bola povinná postupovať podľa ust. § 12 ods. 4 zák. č. 100/1988 Zb. a podľa ust. § 95 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. a rozhodnúť o zvýšení invalidného dôchodku sťažovateľa.

V odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3Sd/105/2010, odvolací súd námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávne zisteného priemerného mesačného zárobku pre účely priznania výšky invalidného dôchodku vyhodnotil ako nedôvodné s poukazom na právoplatnosť rozhodnutia č. 460 411 7640 zo dňa 11. 07. 1990 vydaného právnou predchodkyňou Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave voči ktorému sťažovateľ mohol podať opravné prostriedky. Súd v tomto konaní považoval námietky sťažovateľa za nedôvodné bez toho, aby sa vyporiadal s nárokom sťažovateľa vyplývajúcim z ust § 95 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozsudku zo dňa 29. marca 2012, sp. zn. 9So/136/2011 sa v celom rozsahu stotožnil s právnym hodnotením a skutkovými dôvodmi Krajského súdu v Prešove uvedenými v odvolaní napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie odporkyne - Sociálnej poisťovne, ústredie v Bratislave bolo vydané v súlade so zákonom a preto odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. apríla 2011, sp. zn. 3Sd/105/2010 ako vecne správny potvrdil.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa Čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9So/136/2011 zo dňa 29. marca 2012 bolo porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9So/136/2011 zo dňa 29. marca 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť jeho právnej zástupkyňi JUDr. J. V., H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sa podľa ustanovení tejto hlavy postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

10. Podľa § 250i ods. 1 OSP je pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP súd pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

11. Podľa § 95 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1998 Zb.“) ak sa dodatočne zistí, že sa dávka priznala alebo sa vypláca v nižšej sume, ako patrí, alebo že sa neprávom odoprela alebo že sa priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí, dávka sa zvýši alebo prizná.

12. Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a v nadväznosti na to aj porušenie základného práva sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu vyplývajúceho z čl. 39 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

sp. zn. 9 So/136/2011 z 29. marca 2012, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Sd/105/2010 z 28. apríla 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), z 9. novembra 2010 o žiadosti sťažovateľa o prehodnotenie výšky jeho invalidného dôchodku. Podľa tvrdenia sťažovateľa Sociálna poisťovňa aj napriek preukázanému skutkovému stavu veci, z ktorého vyplývalo zrejmé nesprávne určenie výmery priemerného mesačného zárobku ako rozhodujúcej skutočnosti pre posúdenie výšky invalidného dôchodku sťažovateľa, neodstránila tento nezákonný stav postupom podľa § 95 ods. 1 a 2 zákona č. 100/1988 Zb. a nerozhodla o zvýšení jeho invalidného dôchodku. Tento nezákonný postup neodstránil ani krajský súd, ani najvyšší súd v napadnutom rozsudku, v ktorom sa podľa sťažovateľa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou, že ide o dodatočné zistenie rozhodujúcich skutočností na zvýšenie invalidného dôchodku (t. j. že do priemerného mesačného zárobku sťažovateľa sa mali započítať iné roky, ktoré patrili k zárobkovo najlepším rokom), a k tejto otázke nezaujal žiadny právny záver. Z tohto dôvodu považuje sťažovateľ napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za nepresvedčivé a v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 OSP.

17. Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku sp. zn. 9 So/136/2011 z 29. marca 2012 uviedol:

„Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o nároku navrhovateľa na zvýšenie invalidného dôchodku z dôvodu novopreukázanej doby zamestnania a z titulu invalidity na podklade kontrolnej lekárskej prehliadky o zmene výšky invalidného dôchodku a jeho doplatenie za 10 rokov spätne...

Krajský súd nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa ohľadom PMZ (pozn. priemerného mesačného zárobku), z ktorého bol invalidný dôchodok v minulosti vypočítaný, keďže preskúmaným rozhodnutím odporkyne z 9. novembra 2010 nedošlo ku zmene výšky tohto dôchodku, priznanej a vyplácanej k 8. júla 2006 pred preukázaním ďalšej doby zamestnania čestným vyhlásením o dobách zamestnania. Poukázal na to, že nesprávnosť PMZ, z ktorého bol invalidný dôchodok vymeraný rozhodnutím z 11. júla 1990, mohol navrhovateľ namietať v minulosti včas podaným návrhom na preskúmanie uvedeného rozhodnutia, čo však neurobil. Uvedené rozhodnutie je právoplatné a preto ho súd už

nemôže preskúmať. Z toho istého dôvodu sa krajský súd nemohol zaoberať námietkou navrhovateľa, že podmienky invalidity splňal už v čase priznania čiastočnej invalidity...

Dôvodné nie sú ani námietky navrhovateľa, že mu invalidný dôchodok nebol vymeraný za celkom 42 rokov zamestnania po 18. roku veku.

... invalidný dôchodok bol priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb., v zmysle ktorého sa doba zamestnania pred 18. rokom veku pre výšku dôchodku nehodnotí v prípade, že žiadateľ získal viac ako 25 rokov zamestnania, čo je i prípad navrhovateľa.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nesprávnosť použitého PMZ, táto jeho námietka je taktiež nedôvodná. Krajský súd správne uviedol, že výšku PMZ mohol a mal navrhovateľ namietat' v prípadnom včas podanom návrhu na preskúmanie rozhodnutia z 11. júla 1990. Navrhovateľ nepreukázal nové skutočnosti o výške svojich hrubých zárobkov. Zvýšenia dôchodku sa domáhal len z dôvodu ďalšej doby zamestnania.“

18. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

19. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

20. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto sudy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

21. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatoval, že najvyšší súd sa zrozumiteľne a jasným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré boli podstatné a mali právny význam pre jeho rozhodnutie vo veci, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom.

Nie je možné súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že najvyšší súd nezaujal žiadny právny záver k námietke, že v danom prípade išlo o dodatočné zistenie rozhodujúcich skutočností pre jeho nárok na zvýšenie invalidného dôchodku a je tu dôvod na zvýšenie invalidného dôchodku podľa ustanovenia § 95 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. Podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku súd rozhoduje o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. Takýmto neprávoplatným rozhodnutím v tomto prípade bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 460 411 7640 0 z 9. novembra 2010, ktorým sa rozhodovalo o žiadosti sťažovateľa o prehodnotenie výšky invalidného dôchodku z dôvodu novopreukázanej doby zamestnania a o zmene sumy invalidného dôchodku z titulu posúdenia zdravotného stavu podľa nariadenej kontrolnej

prehliadky. Argumentácia sťažovateľa, že na výpočet jeho priemerného mesačného zárobku ako predpokladu na výpočet invalidného dôchodku neboli použité zárobkovo najlepšie roky, však nebola predmetom rozhodovania Sociálnej poisťovne a sám sťažovateľ pripustil (na s. 6 sťažnosti), že vo svojej žiadosti túto námietku neuplatnil. Zo sťažnosti sťažovateľa

ani z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 9. novembra 2010 zároveň nevyplýva, že by bola skutočnosť nesprávne určenej výšky priemerného mesačného zárobku sťažovateľa pred týmto správnym orgánom sťažovateľom preukázaná.

Výška priemerného mesačného zárobku sťažovateľa pre účely určenia jeho invalidného dôchodku bola určená ešte rozhodnutím predchodkyne Sociálnej poisťovne č. 460 411 7640 z 11. júla 1990. Ide o právoplatné rozhodnutie vydané v minulosti a ako také už nemohlo byť podľa osobitnej tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v konaní pred krajským súdom ani najvyšším súdom preskúmané. S týmto právnym záverom krajského súdu sa v napadnutom rozsudku stotožnil aj najvyšší súd a s týmto výkladom právnej normy podľa svojich záverov súhlasí aj ústavný súd.

Podľa ustanovenia § 250i ods. 1 a 3 OSP je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ako už bolo uvedené, výška priemerného mesačného zárobku sťažovateľa a sťažovateľom tvrdené nesprávne určenie jej výšky nebolo predmetom rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 9. novembra 2010, ktorého nezákonnosť sťažovateľ namietal opravným prostriedkom podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Navyše, z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že navrhovateľ nepreukázal nové skutočnosti o výške svojich hrubých zárobkov a zvýšenia dôchodku sa domáhal len z dôvodu ďalšej doby zamestnania.

22. Najvyšší súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok

nevykazuje znaky svojvoľnosti alebo arbitrárnosti a závery v ňom uvedené v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie nie sú ústavne neudržateľné. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľa a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, pričom toto rozhodnutie nemožno považovať za nepresvedčivé, respektíve také, ktoré by bolo v rozpore s § 157 ods. 2 OSP.

23. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti neboli zistené také skutočnosti, ktoré by umožňovali vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 39 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 So/136/2011 z 29. marca 2012. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2012